

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Vita Abibæ secularis hominis filij, serui Dei. Capvt CCII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

iam liberè, & larga manu pauperibus erogabat, ita, vt moriẽs pauca admodum mihi relinqueret. Ego autem iam pauper effectus, humilis procedebam, spem meam habens in Christum, cui me ille reliquerat. Erat autem alius quidam diues valde, & primarius, habens vxorem fidelem Christo, & timentem Dominum, habebat autem & filiam vnicam. Dixit ergo illa viro suo: Hanc solam habemus filiam, tantaq; bona nobis largitus est Deus. Cuius ergo rei indiget? Si quæsierimus dare illam alicui primario, & diuiti, qui non sit bonis moribus affliget eam semper. Quæramus illi virum humilem, & timentem Dominum, qui secundum Deum illam diligat, & foueat. Qui dixit illi: Rectè dixisti. Perge ergo in Ecclesiã, & ora intentissimè, atq; illic relide, & qui primus ingressus fuerit, hic illi à Domino missus est sponsus. Fecit igitur vt iusserrat vir eius. Cumq; orasset & sederet, ingressus sum ego primus. Mittens ergo illa seruum suum continuò accersuit me, cœpitq; interrogare dicens: unde es? Ego autẽ dixi illi: Ex hac ciuitate sum talis filius. Dixit autẽ mihi: Illius elemosinarius? Et dixi: Ita, illius sum filius. Tunc ait mihi: Habes vxorem? Et dixi, Non. Narrauiq; illi, quæ mihi dixerat pater meus, & quæ ego responderam ipsi. Illa vero glorificans Dominum dixit. Ecce bonus curator tuus misit tibi vxorẽ, & pecunias, vt vtriusq; cum timore Dei. Deditque mihi filiam suam & pecunias. Ego autem oro, vt patris mei viã vsq; in finem teneam.

Vita Abibæ secularis hominis filij, serui Dei.

C A P V T. C C I I.

NARRAVIT aliquis Patrum, quòd secularis quidam habuerit filium piũ, religiosum,

1 virg.

≠

#

& virginem, & ab ipsis annis puerilibus continen-
 tię rerum omnium assuetum, adeo vt² vinum iā
 nō biberet. Habebat autem in votis sedere in soli-
 tudine. Pater verò eius volebat illum seculi obli-
 gar: negocijs, neq; poterat nam hoc ille mini-
 mē patiebatur. Erant & illi alij fratres, ipse autem
 maior natu omnibus. Cū autem illius institu-
 tutio à patris voluntate esset remotissima, obiur-
 gabat illum assiduè pater, exprobrans illi ipsam
 continentia, & dicens: Cur similis non es fratribus
 tuis? nec te ipsū negocijs exponis? Ille verò sustine-
 bat tacens. Omnes verò diligebant eum pro illius
 religione, & modestia. Cū verò pater eius mori-
 turus esset, quidam ex genere ipsius, & alij Abibæ
 (hoc enim erat filio nomen) amatissimi, putan-
 tes, quod illum odisset pater eius propter assiduas
 illius obiurgationes, conuenerunt dicētes: Ne for-
 te priuet hereditate seruū Dei pater, pro illo de-
 precemur. Erat enim diues valdè. Pergunt itaq;
 ad eum, & dicunt: Conuenimus aliquid abs te pre-
 caturi. Quibus ille ait: Quid vultis à me petere?
 Pro Domino Abiba oramus, ne illū negligas. Tū
 pater. Pro illo rogatis me? Dicunt ei: Vtique. Qui
 ait: Vocate illum huc. Putauerunt autem, quod iu-
 xta consuetudinem obiurgare eum vellet. Cū-
 que ingressus fuisset, ait illi pater: Appropinqua
 mihi. Et cū appropinquasset ei, tenuit pedes ei-
 us plorans, & dicens: Ignosce mihi, fili mi, & ora
 Deum, ne mihi imputet, quoniam affixi te. Tu e-
 nim quærebas Christum, & ego seculariter moue-
 bar. Vocat autem & alios filios, & ait illis. Hic Do-
 minus vester, & pater est, quicquid dixerit, facite,
 & quod vos habere voluerit, in ipsius potestate e-
 rit. Admiratiq; sunt oēs. Statim verò vt mortuus
 est pater ipsorū, distribuit fratribus partes. Ipse ve-

rō sumens partem suam, dedit eam 3 pauperib. nō
 hil sibi omnino referuans. Fecit autē sibi breuem
 cellulam, vt solitarius degeret: moxq; cum consu-
 masset cellam, infirmatus est, atq; ad finem perue-
 nit. Aderat autē illi frater eius, cui dixit: Vade fra-
 ter, fac domui tuæ cōsolationem. Aderat quippe
 celebritas sanctorum 4 Apostolorum. Dixit ei
 frater eius: Quomodo dimittam te, & abibo? At
 illi: Vade, & cū venerit hora mea, ego te vocabo.
 Cū ergo venisset hora, surrexit ad fenestram, &
 pulsauit. Intendit autem in eum frater eius. Et ille
 ipsi annuit dicens: Veni. Statim verò vt venit fra-
 ter eius, tradidit spiritum Domino. Omnesq; mi-
 rati sunt, & glorificauerunt Deum dicentes: Exi-
 mia charitate, qua dilexit Christum, dignum in-
 uenit finem.

- 1 Si erat virgo, non est impossibile virginitatē seruare.
- 2 Fides quòd multi ex sanctis vino non sunt vsi.
- 3 Ecce veram paupertatem Euangelicam, omnia distribu-
 ere pauperibus, & nudum sequi Christum.
- 4 Etiam antiquitus celebrabatur Sanctorum Apostolo-
 rum solennitas, sicut & modo fit.

*Relatio de quodam lapidario, qui prudenti conse-
 lio vitam in mari seruauit.*

C A P V T C C I I I.

Narrauit quidam patrum, quòd aliquan-
 do lapidarius quidam habens lapides
 pretiosissimos, & gemmas, & margaritas,
 nauem conscendit cum filijs suis, peregrinē ire cu-
 piens, & negociari. Contigit autem illum ex dis-
 positione Dei puerum quendam, qui erat in nauē
 diligere, qui illi quoq; in nauē ministrabat, & ipse
 etiam ab eo reficiebatur comedens ex his, quæ il-
 le comedebat. Die verò quadam audiuit nautas
 puer submurmurantes inter se, & statuentes illi